

תת"ע 6892/07/16 - מדינת ישראל נגד נאסר שבאט

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 6892-07-16 מדינת ישראל נ' שבאט
בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאסר שבאט

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה- מתמחה גב' מאיה קציר-פרץ

הנאשם - נוכח

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם לאחר שביקש להישפט, מייחס לו עבירה הסעת ילד שטרם מלאו לו שלוש שנים, כשהילד אינו רתום במושב בטיחות המתאים לגובהו, בניגוד לתקנה 83א(ב)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

כבר בתשובתו הראשונה לאישום הודה הנאשם בביצוע העבירה, על כן בית המשפט המליץ לנאשם לשלם את גובה הקנס המקורי ולא לנהל את התיק, אולם הנאשם בחר לנהל את התיק מהטעמים השמורים עמו, וביהמ"ש כיבד את בחירתו של הנאשם על זכותו לנהל הוכחות.

בדיון ההוכחות שהתקיים בפני המאשימה העידה מטעמה את השוטר מר אלדד גן אור, אשר ערך את הדו"ח (ת/1) וסיפר בעדותו כי במהלך פעולת אכיפה תנועה בניידת כחול לבן, בעת שרכב הנאשם התקרב לכיוון, הבחין דרך שמשת הרכב של הנאשם כי במושב האחורי ישבו שני אנשים וביניהם סלקל שלא היה מקובע ולא היה חגור בחגורת בטיחות.

עוד ציין השוטר כי ברכב היו סך הכל 4 נוסעים, וכי הנוסעים במושב האחורי לא היו חגורים.

תגובתו הראשונית של הנאשם שנרשמה בדברי הנהג הייתה " **כנראה ששכחה האמא לחגור את הכיסא. אני מצטער , תוותר לי, אני לא חותם בוא לביהמ"ש**". יוער כי הנאשם בעדותו לפני לא חלק על עדותו השוטר ולא חלק על תגובתו הראשונית שלו. (פרוט' עמ' 6, ש' 16).

אין ספק כי תגובתו הראשונית של הנאשם ממצה את כל שהיה במקרה שבפנינו, וכן את עדותו בפני. (ראו גם את עדותו של הנאשם פרוט' עמ' 5, ש' 13-19).

הנאשם גם בעדותו לפני הודה שוב ושוב בביצוע העבירה אלא שלטענתו היה על השוטר להסביר לו כיצד יש לרתום את הכיסא ולא לתת לו דו"ח ישר (ראו פרו' עמ' 6, ש' 18-19, ש' 31-32).

"ש. השוטר רשם בתגובה שלך מה שאמרת, עכשיו חזרת על מה שהשוטר רשם.

ת. אני מסכים שאמרתי לשוטר תוותר לי. אלה הדברים שלי. דברי הנהג הם נכונים.

ש. אתה יודע שכשהכיסא לא קשור לאוטו אז העבירה בוצעה? לא מדברים על חגורה של תינוק, נגיד תינוק קשור, אם כסא הבטיחות לא קשור, זו עבירה.

ת. את זה אני יודע. אנחנו לא מתווכחים..

...

ת. יכל לפחות להגיד לי איך חוגרים. לא אמר לי את זה. ..". (פרוט' עמ' 6, ש' 12-18).

לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

טיעונים לעונש:

ב"כ המאשימה:

לאחר שנוהלו הוכחות, הנאשם הורשע.

אני אבקש להטיל על הנאשם פסילה על תנאי וקנס.

נוהג משנת 97, לחובתו 11 הרשעות. האחרונה משנת 2011. אין הרשעות דומות.

הנאשם:

פניתי לפה כי השוטר אמר לי שאחרי מה שסיפרתי לו, ואספר מה שקרה הוא בטוח שהשופט יתחשב בי.
אני כבר 5, 6 שנים לא עובד, שנתיים בוועדות של המל"ל. אכפת לי שהתיק שלי יהיה נקי. מבקש שלא יהיו לי נקודות.

מר דין

הנאשם בפני הורשע בעבירה של הסעת ילד שטרם מלאו לו שלוש שנים, כשהילד אינו רתום במושב בטיחות המתאים לגובהו.

לאחר ששמעתי את הצדדים וכן עברו התעבורתי הלא מכביד, בהעדר עבירה דומה בעברו, ולאחר ששקלתי את נסיבותיו האישיות, אני דנה אותו לתשלום קנס בסך 1200 ₪. הקנס ישולם תוך 90 יום.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ז, 06 אפריל 2017, במעמד הצדדים